

Aquest indiferentisme és vergonyós en nosaltres, sembla que'n sentim un enuig d'ésser catalans, ans que estar-ne orgullosos; sembla que al pujar en vapor que ha de portar-nos an aquestes hospitalaries terres deixem en la Porta de la Pau el nostre sentiment de catalanitat i el nostre amor a Catalunya, terra mai prou venerada per nosaltres.

Jo sento una fonda satisfacció quan parlo amb algun paísà nostre que porta molts anys an aquestes terres mejicanes i parla amb tan d'amor per Catalunya com si l'hagués abandonada fa quinze dies. Un d'ells fa poc temps rebé uns llibres catalans, i are es passa els dies llegint-los i rellegint-los, fruit en la tranquil·litat de sa llar amb la lectura de llibres escrits en català i d'autors catalans; parlant d'ells aquest mateix amic em deixa l'altre dia: «feu-vos càrrec, amic Blanch, que aquests llibres em fan l'impressió de que rebo l'agradable visita dels meus amics i companys,» i després era un seguit d'evocacions i de recorts, traslladant-nos, espiritualment, an aquelles agradables penyes literaries de Barcelona.

Aquest fet íntim voldria que fos repetit sovint en altres catalans, i que en ses paraules hi vegés son amor per la nostra terra, tota vegada que al posar tot l'entusiasme en llurs paraules i sentir aprop nostre el caliu d'un altre esperit que com nosaltres estima a Catalunya, ens fa ésser més catalans i més patriotes.

I ja veieu lo que són les coses; mentres en una revista baska hi llegim articles en català, en una revista espanyola que's publica a Méjic acabem de llegir un article que és la negació absoluta de les aspiracions nacionalistes, no solsament de Catalunya, sinó de totes les regions espanyoles.

En un de llurs paragrafs l'autor escriu lo següent: «*Hoy el regionalismo es una tendencia híbrida a las autonomías administrativas y al nacionalismo de campanario. Los regionalistas no se conforman con pedir aquello que en realidad debe pedirse y que habria de favorecer a todas las provincias: la autonomía, y cuantas seguridades fuesen necesarias para mantenerla, en orden político. Piden también los idiomas locales, el cultivo del espíritu regional a base de lengua y tradiciones vernáculas. Y esto es absurdo y peligroso.*»

Després l'autor es queixa de que lo que a Espanya está per conèixer i comprendre és el verdader sentiment del nacionalisme, i aixó ho troba a faltar sense tenir en compte que'ls polítics espanyols, els centralistes, es prenen prou interès en presentar-lo desconegut i desvirtuar-lo per competent, com si aquest nacionalisme no fos altre cosa que aquell *nacionalismo de campanario* de que ens parla el senyor A. Pelaez Cueto, autor del article de referencia, quin publicá el "Rojo y Gualda" en son número 125

Es en extrem dolorós que aquí a Méjic entre determinats elements persisteixi la tendència de desvirtuar la veritat dels fets, de negar l'importancia i transcendencia d'aquesta lluita que sostenen pobles com el bask i el català per a la llur restauració de sos llegítims drets tradicionals.

Cal persistir en la campanya, no és necessari descendir al terreny de la difamació per a justificar la lògica de les nostres peticions; n'hi ha prou amb que treballem amb perseverancia atenint-nos als nostres sentiments netament nacionalistes.

E. BLANCH.

